

TỜ GIAO KÈO

1.

Một bên bờ sông Klong Saen Saep có một con đường đất nhỏ dẫn tới một con đường lớn chính. Hai bên con đường đất nhỏ này lác đác là những khu nhà lá. Trong suốt tầm nhìn, người ta chỉ thấy một nửa là những mảnh đất trồng rau, còn lại toàn là ruộng lúa. Trái lại, phía bên kia là thành thị, thành phố Vọng Các chạy dài vài chục cây số dọc theo con sông này.

Dĩ nhiên là nếu được cung cấp nước và điện cho vùng chúng tôi sinh sống thì đời sống dễ chịu biết bao. Để đền bù vào sự thiếu thốn này, tình xóm giềng của người dân quê chân chất thật là thấm thiết. Một trong những trung tâm chính để mọi người tụ tập là nhà của cô tôi.

Nhà chỉ có hai người, cô và tôi. Khi cô đi vắng, nơi gọi là nhà này chợt vắng lặng lạ lùng. Mọi người tự dưng không ghé qua nữa, căn nhà không còn nhộn nhịp, vắng hẳn tiếng người và ngày lại ngày qua đi một cách nhạt nhẽo. Tôi không thể trách người ta

được, có lẽ tôi còn quá trẻ, chưa đủ chín chắn nói chuyện với họ. Đôi khi gặp trên đường đi hay về từ sở, họ không có vẻ gì thân mật hay cười với tôi.

Bây giờ cô tôi đi vắng lâu ngày, đời sống không những cô độc buồn tẻ mà còn biết bao bất tiện nữa. Nấu nướng, quét dọn nhà cửa và cả giặt giũ nữa. Chẳng bao lâu căn nhà đã ngập rác rưởi, có lẽ vì tôi là một thanh niên không biết nhiều việc quét dọn, thu xếp nhà cửa. Tôi lại sợ chết khiếp khi mỗi đêm về nhà mà không nghe tiếng người.

Tôi cũng cảm thấy điên khùng vì không có ai chuyện trò. Một hôm tôi hỏi một bạn xem làm cách nào để có một người giúp việc trong nhà cho tôi.

Hắn hỏi tôi:

- Kiểm một người làm?

- Làm sao bây giờ?

Hắn nhún vai:

- Ô, không biết nữa. Thử hỏi xem có văn phòng giới thiệu người làm nào hay một cơ quan tương tự như vậy xem sao.

Tôi không có một ý niệm về những việc như thế.

2.

Một hôm, tôi đi ngang qua một căn nhà với chiếc cửa gỗ cũ có dán tờ quảng cáo. Hình như đây là điều đang mong mỏi tìm kiếm, tôi mạnh dạn mở cửa đi vào trong nhà. Cơ quan này chắc không có nhiều người làm hoặc là mọi người đi ra ngoài ăn trưa cả, tôi chỉ thấy một cụ già ngồi đằng sau chiếc bàn, có lẽ bà ta là chủ văn phòng này.

Sau khi tôi cất nghĩa những điều tôi mong muốn, bà ta hỏi tôi với giọng nói có vẻ hơi ngạc nhiên:

- Giúp một người thôi à? Một công tác hoàn toàn tự?

Tôi gật đầu.

Bà hỏi tôi:

- Cậu muốn người lớn tuổi hay còn trẻ?

Tôi hỏi lại:

- Có gì quan trọng không?

- Chẳng quan trọng gì cả. Bất cứ người nào được văn phòng chúng tôi giới thiệu đều bảo đảm làm khách hàng vừa lòng cả.

Bà ta nhìn tôi soi mói:

- Dĩ nhiên người đứng tuổi rẻ hơn là người còn trẻ.

- Bao nhiêu?

- Người trẻ thì 400 baht một tháng còn người lớn tuổi thì 300.

- Vậy thì giới thiệu cho tôi một người với giá rẻ nhất. Địa chỉ của tôi trên tấm cạc này. Tôi đưa cho bà ta một tấm danh thiếp có địa chỉ cô tôi trên đó.

Bà ta nói trong khi cầm tấm danh thiếp:

- Cậu là một ông chủ lạ lùng nhất. Không có ông chủ trẻ tuổi nào thích người làm lớn tuổi cả, tất cả chỉ thích những cô gái trẻ tuổi thôi.

Tôi tò mò hỏi:

- Trả thêm tiền như vậy tôi được thêm cái gì?

- Hãy thử trước đi, tôi muốn nói là cậu hãy mượn thử một cô trước đi rồi cậu sẽ rõ. Tất cả các cơ của cơ quan này đều được huấn luyện kỹ càng về mọi phương diện. Tôi tin là cậu sẽ hài lòng với dịch vụ của chúng tôi.

Tôi cảm thấy có một cái gì mà tôi không hiểu rõ. Người đàn bà mở ngăn kéo lấy ra một bó hình rồi đưa cho tôi với giọng nói khàn khàn:

- Cậu chủ, chọn một người ưng ý nhất đi.

Có cả thầy trên dưới ba mươi tấm hình, tôi nhìn thật kỹ từng tấm một. Sau cùng tôi chọn được một cô dễ nhìn nhất, có một đôi mắt thật đẹp. Tôi để tấm hình lên bàn và nói:

- Cô này.

- À, ... đó là Chankarn ... vàng, ... tôi tiếc là phải tính cậu 500 baht mỗi tháng.

- Tại sao đắt vậy? Tôi sững sốt hỏi. Năm trăm baht không phải là món tiền nhỏ.

- Chankarn là cô đứng hàng đầu của chúng tôi ở đây.

3.

Tôi mừng trong bụng là đã chọn được một người làm khá nhất. Tôi cố tình đưa đẩy những câu hỏi để bà ta lặp đi lặp lại là Chankarn là cô gái số một của văn phòng này. Tôi cũng hài lòng với sự nhận xét của tôi. Không mất thời giờ, tôi đặt hai mươi lăm phần trăm tiền cọc liền. Người đàn bà bỏ tiền vào ngăn kéo rồi nói là ngày mai sẽ giới thiệu Chankarn tới tôi theo địa chỉ trên tấm danh thiếp.

Khi rời văn phòng, tôi mừng là tại đất nước Thái Lan có những văn phòng kiếm việc như vậy. Đây là một chứng cứ hùng hồn nhất cho nền luân lý cổ truyền của dân tộc Thái vì đó là phương cách bảo vệ phẩm giá người đàn bà trong việc làm, chống lại những người luôn luôn lợi dụng họ trong khi chính phủ đang cố gắng dẹp bỏ các tổ chức gái mãi dâm có tổ chức một cách qui mô.

Theo tôi hiểu tại Ấn Độ thì lại khác. Khi một người độc thân nào đó đăng quảng cáo cần người làm, hàng trăm người nộp đơn xin việc và người nào đẹp nhất sẽ được chọn. Người đàn bà này

sẽ phục vụ người chủ mới về mọi phương diện và chế độ vợ-cho-mướn này rất được thịnh hành tại nước này. Dĩ nhiên đây là Thái Lan chứ không phải là Ấn Độ.

Tôi muốn chắc chắn là người giúp việc mới của tôi đến nơi được an toàn nên xin nghỉ việc một ngày để đón cô ta. Tôi thắc mắc, dù cho việc này chẳng lấy gì làm quan trọng đối với một người giúp việc trong nhà, là bộ mặt thực của cô ta có đẹp như trong hình không. Thịnh linh Chankarn bằng xương bằng thịt đứng ngay ở đằng kia, đang tự giới thiệu với tôi.

Rất khó nghe cô ta đang nói gì vì tôi còn bận nhìn để đánh giá cô gái trong lúc gặp mặt lần đầu tiên: khoảng hai mươi một tuổi, cao một mét sáu mươi, nước da hơi ngăm đen.

Một điều nữa là cô ta không phấn son, có dáng dấp của một cô gái quê chứ không lẻo lết như những cô gái thành thị chẳng biết mặc cỡ là gì cả.

Tôi hỏi và chẳng biết phải nói gì hơn với cô ta:

- Cô đã được cho biết về nhiệm vụ của cô ở đây rồi chứ gì?

Cô trả lời và cũng không nói gì khác:

- Vâng thưa ông chủ.

4.

Theo như tôi nhận xét, cô ta thật đoan trang thủy mị, rất ý tứ và tránh nói chuyện với tôi. Sau một ngày, tôi thấy căn nhà sạch sẽ hẳn ra, chợ búa đầy đủ và đồ ăn được nấu nướng thật ngon miệng. Nhưng hình như lúc nào cô ta cũng như muốn lẩn tránh tôi. Tôi phải yêu cầu ngồi ăn chung cho vui và cô vui vẻ nhận lời. Trong bữa ăn, cô ta chăm sóc cho tôi từng chút. Có một điều xin thú thực là trong đầu tôi không có một tà ý nào muốn ngủ với cô ta cả.

Là một công chức trong chính phủ, những quan hệ không chính đáng như vậy bị ngăn cấm. Tôi không muốn sự nghiệp của tôi bị đe dọa. Tôi hãy còn rất trẻ mà đã có một chức vụ quan trọng được mọi người kính nể, vì vậy tôi phải bảo vệ tương lai của tôi bằng mọi giá.

Sau mỗi ngày làm việc, Chankarn thường tắm rửa sạch sẽ và mặc quần áo thơm tho và đứng đắn. Tôi không phản đối khi thấy cô ta bôi lên mặt một lớp bột gạo với điều kiện là không dùng son môi hay tô mắt. Nước hoa sản xuất tại Thái Cũng không hăng quá, rồi cô ta ngồi phía dưới chân tôi đợi tôi sai bảo.

Khi tôi muốn thức khuya, cô ta pha cho tôi một ly cà phê hay một thứ giải khát rồi xin phép đi ngủ. Ban đêm khi chợt tỉnh giấc thấy đèn hắt còn sáng, cô ta tới ngồi bên cạnh quạt cho tôi cho tới khi môi tay trong khi tôi làm việc. Khi thấy tôi bận rộn, cô ta thờ dãi rồi trở về phòng ngủ lại. Có thể nói là tôi không thể chê trách cô ta ở bất cứ phương diện nào, hơn nữa lúc nào Chankarn cũng nhún nhận khiêm tốn.

Không bao giờ nàng kiêu khích tôi trên phương diện tình dục cả. Tôi nghĩ là nếu thấy như vậy cô tôi cũng hài lòng với chọn lựa này của tôi.

5.

Chankarn ở trong nhà tôi đã được vài tuần. Rồi một việc đáng tiếc xảy ra. Thành thực mà nói là tôi đã quá say trong một bữa tiệc tiễn đưa một người bạn trong sở đi ra nước ngoài.

Khi tôi trở về nhà thì đã khuya Chankarn vẫn còn ngồi đợi tôi bên bữa cơm tối. Khi thấy tôi không còn tỉnh táo, nàng giúp tôi cởi quần áo ngoài và đưa tôi vào buồng tắm, xong rồi đi ra ngoài chuẩn bị bữa ăn. Trong khi ăn, tôi không dờ mắt khỏi nàng, một cảm giác mà bấy lâu tôi cố đè nén cho khỏi bùng phát lên, một hiện tượng thông thường của con người mà bấy lâu nay tôi kìm hãm.

Khi nằm trên giường, những cảm xúc do rượu mang tới dần dần tan biến, nhưng khổ nỗi một lát sau nàng lại theo tôi vào trong buồng ngủ. Nhìn thấy nàng trong hoàn cảnh bất thường này, một phần tôi bị chế ngự bởi mùi nước hoa, phần khác sự rạo rực của cảm giác lúc trước bùng dậy. Tôi mê mẩn. Tôi không còn biết việc gì đã xảy đến, nhưng một điều biết rất rõ là tôi đã ra lệnh cho nàng nằm xuống bên tôi, mặc dù cô ta hơi lưỡng lự.

- Cô có sẵn sàng làm nhiệm vụ này không? Tôi hỏi nàng. Tôi muốn chắc chắn là làm đúng mọi việc theo như tờ giao kèo mà tôi đã ký kết với văn phòng giới thiệu việc làm.

- Thưa ông chủ, tôi không thể phản đối được. Đó là một phần công việc của tôi.

Như vậy là đã rõ, nhưng tôi muốn chắc chắn hơn nên hỏi tiếp:

- Như vậy cô đã làm công việc này bao lâu rồi?

Cô ta nhún mặt:

- Tại sao ông lại hỏi như vậy?

- Bởi vì tôi muốn hiểu rõ về mỗi phần hành việc làm của cô.

Cô ta mím chặt môi, cau mày lại với thái độ bất mãn. Tôi không muốn tình hình căng thẳng hơn nữa nên choàng hai tay ôm lấy cô ta. Với tất cả tài nghệ, Chankarn làm bất cứ người đàn ông nào dù khó tính đến đâu cũng hài lòng có một người vợ như vậy.

Trong khi cô ta mặc quần áo, tôi ướm lời:

- Dù thế nào đi nữa, tôi muốn có một liên hệ lâu dài giữa chúng mình, cô nghĩ sao?

Cô ta ngập ngừng:

- Tôi không phiền, nhưng ...

Tôi hỏi lại:

- Nhưng sao?

- Cái đó tùy thuộc vào giao kèo giữa ông chủ với cơ quan của tôi. Khi ông không muốn tôi nữa thì ông chỉ việc hủy bỏ đi.

- Không, cô hiểu nhầm rồi, tôi muốn cô làm việc trọn đời với tôi mà thôi.

- À, nếu chỉ ... Cô nói nửa chừng, đôi mắt chợt buồn hẳn đi. Có lẽ cô ta không tin là tôi nói thực.

- Vậy thì ai là người chủ cũ của cô?

- Xin đừng hỏi tôi việc này nữa, ông chủ.

Với những lời bàn tán và những kẻ tọc mạch hay xía vào cuộc đời người khác, chúng tôi bấy giờ trở thành trung tâm về câu chuyện thêu dệt của những người bán hàng rong, những người hàng xóm ăn không ngồi rồi cũng như đám dân quê sống dọc theo bờ sông bên này. Tuy vậy, tôi cũng mặc họ và tiếp tục cuộc sống đầy hạnh phúc. Chankarn cũng tiếp tục công việc chăm sóc nhà cửa và thêm nhiệm vụ mới nữa.

6.

Một buổi sáng thứ bảy, nước sông Klong dâng cao tràn ngập cả hai bờ, cuốn trôi bao nhiêu thuyền bè, Chankarn yêu cầu được nghỉ hai ngày cuối tuần để về thăm nhà. Tôi không phản đối mà còn khuyến khích cô về thăm cha mẹ nữa.

Dù cho ở nhà hay tại sở, lúc nào hình ảnh của Chankarn cũng vẩn vương tâm trí tôi. Tôi cố tìm công việc làm cho thật bận rộn nhưng lòng tôi lúc nào cũng bồn chồn không yên.

Tôi đếm từng giờ, từng phút. Nhiều lần nghe tiếng động cơ của chiếc đồ máy nào đó, tôi nhảy bỏ ra cửa sổ nhìn, nhưng chỉ thấy trời nước bao la mà thôi. Cuối cùng một chiếc đồ máy cũng đậu lại nơi chiếc cầu tàu trước nhà và nàng bước ra trong sự vui mừng khôn tả của tôi.

Tôi chạy vội ra để gặp nàng:

- Rất mừng thấy em trở lại.

Cô ta nói với một giọng thật ngọt ngào:

- Em cũng vậy. Xin lỗi là em về hơi trễ.

- Tôi nhớ em lắm.

Vì cô ta là người rất cẩn thận và tiết kiệm nên tôi rất ngạc nhiên khi được biết là nàng đã tiêu hết số tiền lương dành dụm được cũng như tiền tôi cho thêm từ khi giao kèo bắt đầu. Tôi nghĩ là nàng đã dùng tiền này để giúp gia đình.

Tôi chuẩn bị cho đời sống tiếp tục một cách thoải mái như trước và đã quyết định là nếu nàng tiếp tục sống với tôi như thế này, tôi nghĩ là nàng sẽ không từ chối khi tôi đề nghị làm đám cưới và tôi sẽ già từ đời sống độc thân bữa bãi từ bấy lâu nay.

7.

Thế rồi một ngày kia khi đi làm về, tôi thấy nhà cửa vắng ngắt, gọi mãi chẳng thấy cô ta đâu, sau hết tôi thấy trên bàn có một mảnh giấy với nét chữ nguệch ngoạc:

"Thưa ông chủ, Em xin ghi lại vài hàng cho ông rõ, hôm nay là ngày giao kèo đã chấm dứt và những lời hứa miệng không còn giá trị gì nữa. Trong suốt hai năm qua, em đã phải làm công việc này cốt để dành dụm tiền cho chồng em. Ngày mai hạn tù của anh ấy mãn nên em cũng chấm dứt công việc này. Em phải làm người vợ ngoan thờ chồng. Chankarn"

Mảnh giấy rớt xuống đất lúc nào không hay, đầu óc tôi quay cuồng. Nhưng Chankarn đã nghĩ đúng và giao kèo của chúng tôi đã hết hạn.

Trần Hồng Văn phóng tác

(Trích trong tuyển tập truyện ngắn chọn lọc:
"CHUYỆN KỂ ĐÊM ĐÔNG" tháng 9/2002)